

A Fővárosi Ítéltábla a ... Ügyvédi Iroda (fél címe 1, ügyintéző: dr. ... ügyvéd) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek a ... Ügyvédi Iroda (fél címe 4, ügyintéző: dr. ... ügyvéd) által képviselt **alperes neve (alperes címe.)** alperes ellen tisztességtelen piaci magatartás megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2019. március 26-án kelt 27.G.40.073/2014/86. számú ítélete ellen az alperes részéről 88. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja;

kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 100.000 (Egyszázezer) forint + áfa összegű másodfokú perköltséget, továbbá az államnak külön felhívásra 566.100 (Ötszázhatvanhatezer-egyszáz) forint le nem rótt jogorvoslati illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (Tpv.) 2. §-ára, 3. §-ára, 4. § (1) bekezdésére, 6. §-ára, valamint 86. § (2) bekezdésére alapítva 2014. január 9-én előterjesztett keresetében azt kérte, a bíróság kötelezze az alperest az állított jogsértő magatartások abbahagyására és tiltsa el a további jogsértéstől; kötelezze elégtétel adására a honlapján a jogsértést elismerő nyilatkozat közzétételével; kötelezze kártérítésként a jogsértés következtében a felperesnél jelentkező 3.147.985 forint elmaradt vagyoni előny, továbbá a kár kiküszöbölésével felmerült 503.541 forint + áfa költség, valamint a jóhírnév sérelme miatt nem vagyoni kártérítésként 1.000.000 forint megfizetésére.

Az alperes az ellenkérelmében kérte a kereset elutasítását, annak jogalapját és összecszerűségét is vitatta.

Az elsőfokú bíróság a 2016. március 2-án meghozott 27.G.40.073/2014/36. számú rész-közbenső ítéletével eltiltotta az alperest attól a magatartástól, hogy a felperessel szerződött ügyfelekre vonatkozó, a bíróság által meghatározott adatoknak a saját gazdasági tevékenysége során történő felhasználásával a felperessel szerződött ügyfeleket megkeresse abból a célból, hogy velük gazdasági kapcsolatot létesítsen; eltiltotta az alperest attól a magatartástól, hogy saját szolgáltatását a **www.web-cím** <<http://www.web-cím3/>> honlap 2013. június 5-én alkalmazott jellegzetes

dizájnjával és a „szlogen-szöveg” szlogen alkalmazásával nyújtja; kötelezte az alperest a fenti magatartások abbahagyására; kötelezte továbbá a www.web-cím1 <<http://www.web-cím2>> honlapon a bíróság által meghatározott tartalmú közlemény elhelyezésére; megállapította az alperes teljes kártérítő felelősségét a fenti magatartásokkal okozati összefüggésben álló és a felperest ért károkért; a felperes ezt meghaladó keresetét elutasította.

A felperes és az alperes fellebbezései folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla a 2017. február 14-én kelt - a Kúria mint felülvizsgálati bíróság 2018. március 6-án meghozott Gfv.VII.30.513/2017/4. számú rész- és közbenső ítéletével hatályában fenntartott - 10.Gf.40.204/2016/8-II. számú rész- és közbenső ítéletével az elsőfokú bíróság rész- és közbenső ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatta és az elsőfokú bíróság által megállapított közlemény szövegét kiegészítette annak megállapítását tartalmazó harmadik bekezdéssel, hogy az alperes tisztességtelen piaci magatartást valósított meg azzal is, hogy a felperes üzletfelei felé 2013. július és augusztus hónapokban azt a látszatot keltette, hogy vele álltak eddig is szerződéses kapcsolatban, továbbá megakadályozta a felperes hozzáférését az alperes által kezelt ügyfeladatokhoz, amellyel veszélyeztette a felperes ügyfelek felé fennálló szerződéses kötelezettségei teljesítését; a nem vagyoni kártérítésre irányuló kereseti kérelmet elutasító részében az elsőfokú bíróság határozatát hatályon kívül helyezte és ebben a keretben az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította, egyebekben az elsőfokú bíróság határozatát helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla a rész- és közbenső ítéletében a keresetnek helytadó rendelkezések tekintetében maradéktalanul egyetértett az elsőfokú határozat indokolásában foglaltakkal a peres felek egymás közötti, illetve a felperes és az ügyfelei közötti szerződéses jogviszony jogi minősítését, a peres felek versenytársi viszonyát, az ügyfeladatok felperes üzleti titkának minősítését, az üzleti titok Tpv. 4. §-ába ütköző alperesi felhasználását, a peres felek honlapjai megjelenésének hasonlóságát, a szlogen azonosságát, és ebből eredően az alperes Tpv. 6. §-ába ütköző magatartásának megállapítását, valamint a jogkövetkezmények levonását illetően.

A kereset jóhírnév sérelmére alapított igény tekintetében történt elutasításának az elsőfokú ítélet indokolásában kifejtett indokait annyiban osztotta, hogy a felperes által e körben nevesített jogsértés - az ügyfeladatok kiadásának megtagadása, az ügyfelek 27/F/4. és 27/F/5. sorszám alatt csatolt megtevesztő tartalmú tájékoztatása - jellegénél fogva nem minősül a jóhírnév, hitelképesség Tpv. 3. §-a szerinti veszélyeztetésének.

Álláspontja szerint ugyanakkor nyilvánvaló, hogy a felperes által a jóhírnév sérelmével összefüggésben kifogásolt - egyebekben az alperes által sem vitatottan megvalósított - alperesi magatartás sértette, de legalábbis veszélyeztette a felperes mint versenytárs törvényes érdekeit, alkalmas volt arra, hogy a peres felek közötti szerződéses jogviszony megszűnését követően ellehetetlenítse, illetve gátolja a felperes ügyfeleivel szemben fennálló szerződéses kötelezettségei teljesítését, illetve esetenként - a peranyag részévé tett nyomozati tanúvallomásokból megállapíthatóan - végső soron a felperes üzleti kapcsolatai felbontásához, megszűnéséhez is vezetett. Olyan többletmagatartást valósított meg, mely túlmutat az üzleti titoksértés törvényi tényállásán, és így az ügyfeladatok kiadásának megtagadásával együtt a Tpv. 2. §-a szerinti fejezeti klauzulába (generálklauzulába) ütközik, amely általánosan megfogalmazott tényállásként a Tpv.-ben meghatározott típus tényállások egyikének hatálya alá sem sorolható mindazon magatartásokra irányadó, amelyek sértik a társadalmi elvárásokat, a gazdasági életben érvényesülő jóhiszeműség és tisztesség követelményét. Erre tekintettel e magatartás vonatkozásában a kereset elutasító részében a részítéletet megváltoztatta, az alperes elégtételre adásra kötelezése körében a Hirdetmény szövegét a rendelkező részben foglaltak szerint kiegészítette.

A nem vagyoni kártérítésre irányuló kereseti kérelemre nézve a Fővárosi Ítéltábla rámutatott arra, tévedett az elsőfokú bíróság, amikor azt a cégértékkel kapcsolatos - a vagyoni kártérítésre irányuló

kereseti kérelem részeként előterjesztett - kártérítési igénnyel azonosítva utasította el, e körben ezért az elsőfokú eljárás megismétlése szükséges, amelynek során az elsőfokú bíróságnak érdemben kell vizsgálnia a nem vagyoni kártérítésre irányuló igény megalapozottságát.

A felperes a folytatódó elsőfokú eljárásban - egyebek között a lefolytatott szakértői bizonyítás eredményére is hivatkozva - a keresetét akként módosította, hogy az alperes Tpv. -be ütköző magatartása folytán az elmaradt vagyoni előnyt 6.076.196 forintba felemelte azzal, hogy annak megfizetésére az alperest elsődlegesen a Tpv. 86. § (3) bekezdés a) pontja alapján 2017. év végéig elért gazdagodás visszatérítése jogcímén, másodlagosan a Tpv. 86. § (1) bekezdés e) pontja szerint alkalmazandó 1959. évi IV. törvény (rPtk.) 339. § (1) bekezdése és 355. § (4) bekezdése alapján kártérítés, elmaradt vagyoni előny jogcímén kérte kötelezni. Ezenfelül kérte változatlanul a rPtk. 81. § (1) bekezdés e) pontja alapján a személyhez fűződő jogai megsértése eredményeként bekövetkezett nem vagyoni kár megtérítése jogcímén az alperes 1.000.000 forintban történő marasztalását.

Az elért gazdagodás visszatérítése, illetve az elmaradt vagyoni előny megtérítése, valamint a nem vagyoni kártérítés iránti követelésének jogalapja körében a jogerős rész- és közbenső ítéletre hivatkozott.

Az alperes az ellenkérelmében kérte a kereset elutasítását, vitatta a jogalapot és az összecszerűséget is.

Véleménye szerint a felperes jogszabálysértően változtatta meg a keresetét a rPp. 146/A. §-a szerinti határidő lejárta után.

Az elmaradt vagyoni előny megfizetése, illetve a gazdagodás visszatérítése iránti igény jogalapja körében a felperes csak azon ügyfelek vonatkozásában érvényesíthet igényt, akik az alperes Tpv. -be ütköző magatartásával okozati összefüggésben nem vele kötöttek szerződést. Ezzel kapcsolatban a felperes nem tett eleget a bizonyítási kötelezettségének, ezért az összecszerűségre nézve nincs helye szakértői bizonyításnak.

Állította, hogy a felperes legtöbb korábbi ügyfele csak azt követő huzamosabb idő - több hónap, fél év, egy év - elteltével kötött vele szerződést, hogy 2013. július 5-én megszűnt a közte és a felperes közötti szolgáltatási szerződés és hogy a 27/F/1. és 27/F/2. sorszám alatti tájékoztató leveleket 2013 augusztusában kiküldte a felperes ügyfelei részére. Véleménye szerint ez is azt bizonyítja, hogy a tájékoztató levél semmilyen hatással nem lehetett arra, hogy a korábbi felperesi előfizetők az új szerződést vele kötötték meg.

Hivatkozott arra is, az általa és a felperes által csatolt kimutatások alapján egyértelműen megállapítható, hogy a felperes díjai nagyságrendileg meghaladták az általa ajánlott szolgáltatási díjakat, ami ugyancsak azt támasztja alá, hogy az ügyfelek döntését nem a Tpv. -be ütköző alperesi magatartás befolyásolta, hanem a felperes magasabb szolgáltatási díjai.

Az elsőfokú bíróság ítéletével az alperest a felperes részére 7.076.195 forint, valamint 1.089.011 forint perköltség megfizetésére kötelezte.

Határozata indokolásában rögzítette, a jelen per az 1952. évi III. törvény (rPp.) 23. § (1) bekezdés o) pontja és a Tpv. 86. § (1) bekezdése alapján tartozik törvényszéki hatáskörbe, ezért a rPp. 73/A. § (1) bekezdés b) pontjára figyelemmel a jogi képviselő nem kötelező és a rPp. 146/A. §-ának a keresetváltoztatásra határidőt meghatározó rendelkezése nem alkalmazható, így a felperes a rPp. 146. § (1) bekezdése szerint az elsőfokú tárgyalás berekesztéséig megváltoztathatta a keresetét. Mindebből következően az elsőfokú bíróság először a 6.076.196 forint megfizetése iránt a Tpv. 86. § (3) bekezdés a) pontja alapján, annak a 4. és a 6. §-aiba ütköző alperesi magatartással elért gazdagodás visszatérítése jogcímén előterjesztett elsődleges kereseti kérelmet vizsgálta.

Kifejtette, a Tpv. 86. § (3) bekezdés a) pontja által meghatározott jogkövetkezmény olyan speciális

objektív szankció, amelynek feltételei mind a kártérítés, mind a jogalap nélküli gazdagodás rPtk.-ban meghatározott feltételeitől különböznek. A szankció célja a jogsértő által a jogsértéssel összefüggésbe hozható elért gazdagodás, profit elvonása. A szankció alkalmazásának feltétele a Tpvt. 4., illetve 6. §-ába ütköző magatartás megállapítása és az, hogy a jogsértő vagyonában kimutatható vagyoni előny összefüggésben álljon a versenyjogi jogsértéssel.

A perben korábban született jogerős rész- és közbenső ítélet megállapította azt, hogy a felperessel szemben az alperes a Tpvt. 4. és 6. §-aiba ütköző magatartást tanúsított, a rész- és közbenső ítélet rPp. 229. § (1) bekezdése szerinti anyagi jogereje kizárja, hogy a felek a versenyjogi jogsértést a továbbiakban vitássá tegyék.

A Tpvt. 86. § (3) bekezdés a) pontja szerinti szankció alkalmazása feltételei szempontjából a rész- és közbenső ítélet indokolásának az alperes által hivatkozott megjegyzése nem releváns, mert az a kártérítés jogalapja körébe tartozik. Nem volt szükség ezért annak vizsgálatára, hogy az egyes ügyfeleket konkrétan milyen motívumok vezették a szerződéskötés során.

Nem volt jelentősége annak sem, hogy a peres felek között mely ügyfelek tekintetében került sor fizetési meghagyás kibocsátására, mert a felek elszámolási vitája nem érinti a Tpvt. alapján a felperest megillető jogokat.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint abból a tényből, hogy az ügyfelekkel korábban nem szerződő alperes a felperes üzleti titkainak megsértésével és jellegbitorló módon lépett ki a piacra a felperes versenytársi pozíciójába, az következik, hogy a felperes volt ügyfeleitől származó bevétele a visszatérítendő gazdagodás körébe tartozik, függetlenül attól, hogy mi motiválta az egyes ügyfeleket az alperessel történő szerződéskötéskor. Az ellenkező értelmezés teljesen kiürítené a Tpvt. 86. § (3) bekezdés a) pontja szerinti jogkövetkezményt és lehetetlenné tenné a sérelem orvoslását, a hatékony igényérvényesítést.

A bizonyítás felvételére ezért abban a körben került sor, hogy az alperes az adott időszakban milyen összegű bevételre tett szert a megjelölt ügyfelektől azáltal, hogy jogsértő magatartása folytán a felperes korábbi ügyfelei vele kötöttek szerződést. Ennek megállapításához, a többéves időszakot és számos ügyletet érintő, könyvelési bizonylatokon alapuló vizsgálat elvégzéséhez olyan különleges szakértelmre van szükség, amellyel a bíróság nem rendelkezik, ezért a felperes által indítványozott igazságügyi könyvszakértői bizonyítás lefolytatása nem volt mellőzhető.

A perben beszerzett aggálytalan, az alperes által kétségbe nem vont igazságügyi szakértői vélemény szerint az alperes 6.076.195 forint bevételre tett szert azon ügyfelektől, akik korábban a felperessel álltak szerződésben. Ugyanakkor az alperes nem hivatkozott olyan körülményre, amely ezt az összeget csökkentené, bírói kérdésre az összecszerűség körében is kizárólag az okozati összefüggés hiányát kifogásolta. Mindezek alapján megállapította, hogy a Tpvt. 4. és 6. §-ába ütköző magatartása folytán az alperes a fenti összeggel gazdagodott, ezért azt köteles a felperesnek visszafizetni.

Az elsőfokú bíróság utalt arra is, a Tpvt. 86. § (3) bekezdés a) pontja szerinti jogkövetkezmény alkalmazásakor nincs jelentősége annak, hogy a felperes milyen bevételtől esett el, ezért a keresetváltoztatásra tekintettel nem volt szükség a szakvélemény kiegészítésére.

A nem vagyoni kártérítésre irányuló kereseti kérelemre nézve az elsőfokú bíróság rögzítette, a perben született rész- és közbenső ítélet anyagi jogerejére tekintettel a felek jogviszonyában már nem tehető vitássá, hogy az alperes megsértette a felperes üzleti titkait, jellegbitorló és a Tpvt. 2. §-ának generálklauzulájába ütköző magatartást követett el. Az üzleti titok a rPtk. 81. §-ában nevesített és védett személyhez fűződő jog, amelynek védelme a rPtk. 75. § (2) bekezdése értelmében a jogi személyeket is megilleti. A Tpvt. 86. § (2) bekezdésének e) pontja - a 2-7. §-okban foglalt rendelkezések megsértése esetén - a versenyjogi jogsértés jogkövetkezményeként a polgári jog általános szabályaira visszautalva a kártérítési igények érvényesítését is lehetővé teszi, így a rPtk. 355. § (1) bekezdése alkalmazásával a jogsértő nem vagyoni kártérítésre is kötelezhető.

A nem vagyoni kártérítés jogintézményének célja a nem vagyoni sérelmekért, a pénzben ki nem

fejezhető hátrányokért való kárpótlás a sérelmet szenvedett személy részére. Az összeg megállapításakor abból kell kiindulni, hogy a nem vagyoni kártérítés nem a károsult vagyoni helyzetének a helyreállítását szolgálja, hanem erkölcsi elégtételt nyújt az elszenvedett hátrány miatt. Az összecszerűség megállapításának ugyanakkor objektív mércéje nincs, az becslésen alapul.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a rendelkezésre álló adatok alapján egyértelműen megállapítható, hogy az alperes oly módon élt vissza a felperes üzleti titkaival, hogy az ügyfelekre vonatkozó adatokat jogosulatlanul felhasználta annak érdekében, hogy a felperes ügyfelei a jövőben már vele szerződjenek; ez a tevékenysége eredményes is volt, a felperes több ügyfelében is azt a látszatot keltette, hogy valójában nem is a felperessel állnak üzleti kapcsolatban. Az üzleti titokkal való visszaélés nyomán továbbá a felperes nem fért hozzá saját ügyfeleinek adataihoz, ezáltal a felperes ellehetetlenülése, üzleti kapcsolatainak megszűnése fenyegetett. Mindezek olyan mértékű sérelmet eredményeztek a felperesnél, amelynek ellentételezésére arányos és megfelelő a keresetben megjelölt 1.000.000 forint összegű nem vagyoni kártérítés.

Az elsőfokú bíróság a perköltségről a rPp. 78. § (1) bekezdése és 81. § (1) bekezdése alapján rendelkezett, figyelembe véve, hogy a felperes összesen 678.327 forinttal leszállította a keresetét, amely összeg tekintetében pervesztesnek minősült.

Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben kérte elsődlegesen a megváltoztatását és a kereset elutasítását; másodlagosan a rPp. 252. § (3) bekezdése alapján a hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását; ezen túlmenően sérelmezte a perköltség összegét, azt eltúlzottnak tartotta.

A korábban már részletesen kifejtettek szerint továbbra is állította, a felperesi keresetváltoztatás jogszabálysértő, tévedett ezért az elsőfokú bíróság, amikor a gazdagodás visszatérítése jogcímén érvényesített felperesi igényt érdemben bírálta el, és megalapozottnak találta. Véleménye szerint az elsőfokú bíróság kizárólag a jogerős közbenső ítélettel már megállapított jogalapon előterjesztett felperesi követelés összecszerűsége tekintetében dönthetett volna.

A már ugyancsak részletesen kifejtettek szerint hangsúlyozta, a felperesnek azt is bizonyítania kellett volna, hogy az általa követelt összegű vagyoni előnytől a Tpv-t.-be ütköző alperesi magatartással okozati összefüggésben esett el, a korábbi előfizetőinek egy része azért nem vele kötötte meg az új szerződést, illetve azért az alperest választotta, mert a Tpv-t.-be ütköző magatartásával az alperes megtevesztette őket. E körben az elsőfokú bíróság által a bizonyítási teherre nézve a felperesnek adott, a 45. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvben rögzített tájékoztatásra is utalt.

Az alperes véleménye szerint miután a felperes nem tett eleget bizonyítási kötelezettségének, a vagyoni előnnyel kapcsolatos igény tekintetében a kereset elutasításának lett volna helye, az összecszerűsége nézve a szakértői bizonyítás lefolytatásának eljárásjogi feltételei nem álltak fenn, a szakértői bizonyítás e körben egyébként is szükségtelen volt.

Az ítélet indokolásában foglaltakkal szemben az elsőfokú bíróság nem mellőzhette volna annak vizsgálatát, hogy az egyes ügyfeleket konkrétan milyen megfontolások vezették a szerződéskötés során, különös tekintettel arra, hogy az alperes számos okirati bizonyítékot csatolt, amelyek azt támasztották alá, a felperes korábbi ügyfeleinek döntését nem az alperes Tpv-t.-be ütköző magatartása befolyásolta, az nem állt okozati összefüggésben a felperes által állított elmaradt vagyoni előnnyel.

Az elsőfokú bíróság ezeket a bizonyítékokat teljes mértékben figyelmen kívül hagyta, továbbá semmilyen indokát nem adta annak, hogy a peres felek közötti szolgáltatási szerződés megszűnését követően hónapokkal, évekkel később kötött előfizetői szerződések milyen okozati összefüggésben vannak a felperest ért kárral, az alperesi magatartással.

Tévedett az elsőfokú bíróság akkor is, amikor azt állapította meg, hogy az alperes teljes közbeszerzés figyelési tevékenységéből származó bevétele okozati összefüggésben van a felperest

ért kárral, illetve a Tpv. -be ütköző alperesi magatartással.

Iratellenesen tartalmazza az ítélet indokolása azt, hogy az alperes nem hivatkozott olyan körülményre, amely a perben kirendelt igazságügyi szakértő által megállapított összeget csökkentené, ezzel szemben az alperes csak ilyen körülményekre - az okozati összefüggés hiánya, a felperessel szemben az alperes javára jogerős fizetési meghagyásokkal megítélt összeg - hivatkozott. Az elsőfokú bíróság a jogerős fizetési meghagyásoknak ugyancsak tévesen nem tulajdonított jelentőséget.

A nem vagyoni kártérítés tekintetében a felperes semmivel nem támasztotta alá a keresetét, a bizonyítási kötelezettségének e körben sem tett eleget.

Semmi nem bizonyítja azt, hogy az alperes által küldött tájékoztató levél az ügyfelekben rosszállást keltett volna, ezzel szemben peradat, hogy számos ügyfél ismét a felperessel kötötte meg a szerződést.

A nem vagyoni kárigény tekintetében az elsőfokú bíróság egyáltalán nem tárta fel a tényállást, az ítélet ebben a részében teljesen megalapozatlan.

Az alperes véleménye szerint az ítélet a perköltség vonatkozásában is jogszabálysértő, mert az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe, hogy a felperes több kérdésben pervesztes lett, sőt volt több olyan keresete is, amelytől elállt.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását, lényegében helyes indokaira tekintettel.

A fellebbezés az alábbiak szerint megalapozatlan.

Az elsőfokú bíróság a kereset elbírálásához szükséges tényállást feltárta és abból helytálló következtetést vont le és megalapozott jogi indokolással adott helyt a felperes keresetének.

A Fővárosi Ítéletábrla a másodlagos fellebbezési kérelemre tekintettel először azt vizsgálta, hogy fennáll-e olyan ok, amely a rPp. 252. § (3) bekezdése szerint alapul szolgál az ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú eljárás megismétlésére, mivel ez kizárta teszi az ítélet érdemi felülbírlatát.

A per irataiból az volt megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a tényállás feltárása érdekében szükséges bizonyítást lefolytatta, a tényállás kiegészítésére és ennek érdekében a bizonyítási eljárás megismétlésére, illetve kiegészítésére nincs szükség, ezzel kapcsolatban az alperes a fellebbezésében tényállítást sem terjesztett elő, nem hivatkozott figyelmen kívül hagyott bizonyítási indítványra. A Fővárosi Ítéletábrla ezért az ítéletet érdemben bírálta felül.

A Tpv.2-7. §-aiban foglalt rendelkezések megsértése esetén a jelen perben alkalmazandó, 2013. november 21-ig hatályban volt Tpv. 86. § (2) bekezdése az a)-g) pontokban meghatározott jogkövetkezmények alkalmazását tette lehetővé. Az e) pont a polgári jog szabályai szerint kártérítés követelésére is lehetőséget biztosított.

A Tpv. 86. § (3) bekezdésének a) pontja a 4. vagy 6. § rendelkezéseinek megsértése miatt indított perekben az érdekeltet feljogosította arra is, hogy a (2) bekezdésben foglaltakon túl a jogsértéssel elért gazdagodás visszatérítését követelhesse.

A Tpv. 4. vagy 6. §-aiban foglalt rendelkezések megsértése esetén tehát a Tpv. 86. § (2) bekezdés e) pontja szerinti kártérítési igény érvényesítése mellett, azzal párhuzamosan a 86. § (3) bekezdés a) pontja alapján a jogsértéssel elért gazdagodás visszatérítése is követelhető volt.

A jogerős rész- és közbenső ítélet meghozatalát megelőző eljárásban a felperes módosított keresete az alperes vele szemben folytatott, a Tpv. 2., 3., 4. és 6. §-aiba ütköző tisztességtelen piaci

magatartásának a Tpv. 86. § (2) bekezdésében meghatározott jogkövetkezményei alkalmazására irányult, ennek keretében az e) pont alapján kártérítésként kérte az őt ért vagyoni és nem vagyoni sérelem orvoslását is. Vagyoni hátránya kompenzációjaként összesen 3.651.526 forint megfizetésére tartott igényt elmaradt vagyoni előny, illetve költség címén.

A jogerős rész- és közbenső ítélet megállapította, hogy az alperes a Tpv. 4. §-ába ütközően használta fel a felperes üzleti titkát képező ügyfeladatokat, továbbá jellegbitorlásként értékelhető, a Tpv. 6. §-ába ütköző magatartást tanúsított, mindezek mellett az ügyfeladatok kiadásának megtagadásával és az ügyfelek megtévesztő tartalmú tájékoztatásával a Tpv. 2. §-át is megsértette; e Tpv.-be ütköző magatartások jogkövetkezményeként eltiltotta az alperest azok gyakorlásától és meghatározott tartalmú közlemény közzétételével elégtétel adására kötelezte; megállapította az alperes teljes kártérítési felelősségét a Tpv. 4. és 6. §-aiba ütköző magatartásokkal okozati összefüggésben a felperest ért károkért.

A jogerős rész- és közbenső ítéletet követően folytatódó elsőfokú eljárásban a felperes 6.076.196 forintba felemelte a Tpv.-be ütköző alperesi magatartások jogkövetkezményeként a vagyoni hátrány kompenzációjaként követelt összeget, egyúttal annak megfizetésére az alperest elsődlegesen a Tpv.-be ütköző magatartással elért gazdagodás visszatérítése jogcímén kérte kötelezni a Tpv. 86. § (3) bekezdés a) pontja alapján, a jogerős közbenső ítélettel megállapított jogalapon fennálló kártérítési igényét pedig másodlagosan tartotta fenn.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint mindezek alapján megállapítható, hogy a felperes a jogerős rész- és közbenső ítéletet megelőzően előterjesztett keresete, majd a rész- és jogerős közbenső ítéletet követően módosított keresete egyaránt a Tpv. 4. és 6. §-aiba ütköző alperesi magatartás jogkövetkezményeként az őt ért vagyoni és nem vagyoni sérelem orvoslására irányult, a keresettel érvényesített jogot a felperes a peres eljárás során nem változtatta meg.

Az alperes által előadottakkal szemben a kereset folytatódó eljárásban történt módosítása az elsőfokú ítéletben kifejtett helytálló indokok mellett ezért sem minősül a rPp. 146/A. §-ában tiltott keresetváltoztatásnak, így nem volt eljárásjogi akadálya annak, hogy a Tpv. 4. és 6. §-ai megsértésével elért gazdagodás visszatérítésére irányuló igény tekintetében az elsőfokú bíróság a keresetet érdemben bírálja el.

A Tpv. 86. § (3) bekezdés a) pontja szerinti jogkövetkezmény (a 4. vagy a 6. §-ok megsértésével elért gazdagodás visszatérítése) az alkalmazása körében kialakult bírói gyakorlat (BDT2019. 3974.; BDT2008. 1926.) és a kapcsolódó szakirodalom álláspontja szerint egyaránt olyan speciális objektív szankció, amelynek alkalmazásához nem szükséges további tények bizonyítása, így a jogsértő vétkességének, a jogsértő magatartás és az elért gazdagodás közötti közvetlen okozati összefüggésnek a bizonyítása sem, mivel e jogintézmény általános célja a jogsértő által a jogsértéssel összefüggésbe hozhatóan elért gazdagodás (profit) elvonása. A szankció alkalmazásának feltétele - amint azt ítélete indokolásában az elsőfokú bíróság is helytállóan rögzítette -, hogy a jogsértő magatartás megállapításra kerüljön és a jogsértő vagyonában kimutatható gazdagodás összefüggésben álljon a Tpv. 4. vagy 6. §-ának a megsértésével. A gazdagodás mint eredmény és a jogsértő magatartás között nem kell közvetlen ok-okozati összefüggésnek fennállnia, a gazdagodás visszatérítésére kötelezést megalapozza, ha megállapítható, hogy az elért gazdagodás összefügg a jogsértéssel.

Mindebből következően az alperes fellebbezésében előadottakkal szemben nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor mellőzte annak vizsgálatát, hogy az egyes ügyfelek konkrétan miért, milyen indokok, körülmények mérlegelése alapján döntöttek úgy, hogy az új szerződést nem a felperessel, hanem az alperessel kötik meg.

Akkor sem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a rendelkezésre álló adatok, bizonyítékok, a jogerős

rész- és közbenső ítélet ténymegállapításai alapján arra a következtetésre jutott, hogy fennáll az összefüggés az alperes Tpvt. 4., illetve 6. §-ába ütköző magatartása és az általa elért, a kirendelt igazságügyi könyvszakértő által megállapított gazdagodás között.

Megalapozatlanul hivatkozott az alperes a fellebbezésében arra is, hogy a jogsértéssel elért alperesi gazdagodás összegének megállapítása nem igényel olyan különleges szakértelmet, amellyel a bíróság nem rendelkezik, ezért a szakértői bizonyítás lefolytatására az eljárásjogi feltételek hiányában szükségtelenül került sor. A Fővárosi Ítéltábla ebben a tekintetben maradéktalanul osztotta az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában kifejtett jogi álláspontját.

A per irataiból megállapítható, az alperes a jogsértéssel elért gazdagodás igazságügyi szakértő által megállapított összegét kizárólag arra hivatkozással vitatta, a peres eljárás során csak a felperes két korábbi ügyfele esetében nyert bizonyítást az, hogy a Tpvt. 4. és 6. §-ába ütköző alperesi magatartás folytán kötöttek vele szerződést annak ellenére, szándékuk a felperessel kötött korábbi szerződés meghosszabbítására irányult, ezért nem bizonyított, hogy a szakértő által kimutatott gazdagodás teljes összege az alperesi jogsértéssel áll okozati összefüggésben.

Tekintettel arra, hogy a Tpvt. 86. § (3) bekezdés a) pontja szerinti szankció alkalmazásának a korábban már kifejtettek szerint nem feltétele, hogy közvetlen ok-okozati összefüggés álljon fenn a jogsértő magatartás és a jogsértő vagyonában kimutatható gazdagodás között, a visszatérítendő gazdagodás összegének megállapítása körében az alperes által előadottaknak nem volt jelentősége.

Ugyanígy nem volt jelentősége az alperes által a felperes ügyfelei részére nyújtott szolgáltatással összefüggésben a felperest az alperes javára marasztaló jogerős fizetési meghagyásoknak sem, mivel a felek közötti elszámolási vita nem érinti a Tpvt. 86. § (3) bekezdés a) pontja szerinti jogkövetkezmény alkalmazását.

Az összecszerűség körében az alperes nem hivatkozott olyan indokolt és észszerű költség felmerülésére, amelyet el kellene vonni a jogsértéssel elért bevétel összegéből.

Mindezekre tekintettel nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a perben beszerzett aggálytalan igazságügyi könyvszakértői véleményt ítélkezése alapjául elfogadta és azt állapította meg, hogy a Tpvt. 4. és 6. §-ának megsértésével az alperes 6.076.195 forint gazdagodást ért el, és kötelezte ennek visszatérítésére.

A nem vagyoni kártérítési igény elbírálása körében az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában a Tpvt. 86. § (2) bekezdés e) pontjára, a rPtk. 75. § (2) bekezdésére, 81. § (1) bekezdésére, 355. § (1) bekezdésére utalva helytállóan fejtette ki azt, hogy az üzleti titok, mint a védett személyhez fűződő jog jogerős rész- és közbenső ítélettel megállapított megsértésének jogkövetkezményeként a felperest mint jogi személyt is megilleti az a jog, hogy az üzleti titok megsértésével neki okozott nem vagyoni sérelemért, hátrányért nem vagyoni kártérítést követeljen az alperestől.

A nem vagyoni kártérítés jogintézménye alkalmazása körében kialakult bírói gyakorlat szerint a személyhez fűződő jog megsértése esetén a sérelmet szenvedő felet akkor illeti meg nem vagyoni kártérítés, ha megállapítható, hogy a személyhez fűződő jogát sértő magatartással okozati összefüggésben olyan nem vagyoni, immateriális sérelem, hátrány érte, amely a jogsértés objektív szankcióival nem hárítható el, nem küszöbölhető ki, így annak csökkentéséhez vagy kiküszöböléséhez nem vagyoni kárpótlás megítélése szükséges (EBH2000. 302.; BH2001. 12.; EBD2014. P.2.; Fővárosi Ítéltábla 16.Gf.40.059/2009/7. és 16.Gf.40.037/2010/4).

A nem vagyoni kártérítésre alapul szolgáló nem vagyoni sérelemnek, hátránynak minősül, ha a személyhez fűződő jogot sértő magatartás a sérelmet szenvedő fél életminőségének romlását, életviszonyai elnehezülését, mások általi megítélésének, értékelésének hátrányos megváltozását, kapcsolatainak megromlását eredményezi. Üzletszerű gazdasági tevékenységet folytató jogi személyek esetén ilyen nem vagyoni, immateriális hátrányt jelent az üzleti-piaci lehetőségek kedvezőtlen megváltozása is.

A nem vagyoni kártérítés összegét a bíróságnak a nem vagyoni sérelem jellegét, súlyosságát, fennálltának az időtartamát és az eset összes körülményeit mérlegelve úgy kell megállapítania, hogy az alkalmas legyen a nem vagyoni kártérítés céljának megvalósítására, az okozott nem vagyoni, immateriális hátrány, sérelem kompenzálására.

A perbeli esetben a rendelkezésre álló adatok, bizonyítékok alapján egyértelműen megállapítható, hogy az alperes személyhez fűződő jogot sértő magatartása a felperes üzleti-piaci lehetőségeinek kedvezőtlen megváltozását is eredményezte, az alperes magatartása a felperest mind az ügyfelekkel történő kapcsolatfelvételben, mind a folyamatos szolgáltatásnyújtásban nyilvánvalóan akadályozta és esetenként a felperes üzleti kapcsolatai felbontásához, megszűnéséhez is vezetett, amint azt a Fővárosi Ítéltábla a 10.Gf.40.204/2016/8-II. számú jogerős rész- és közbenső ítéletében a 10. oldal negyedik bekezdésében megállapította. A nem vagyoni kártérítés jogalapjának fennálltát illetően ezért az elsőfokú bíróság helytálló álláspontra helyezkedett.

Nem tévedett akkor sem, amikor a nem vagyoni kártérítés összegét az okozott nem vagyoni hátrány jellegére, súlyára tekintettel 1.000.000 forintban állapította meg. Ez az összeg a Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint sem eltúlzott, ugyanakkor alkalmas a felperest a korábban kifejtettek szerint ért nem vagyoni hátrány kompenzálására.

A perköltségre nézve a Fővárosi Ítéltábla álláspontja a következő.

A felperes a keresetében a Tptv. 2., 3., 4. és 6. §-aiban foglalt rendelkezések megsértésére hivatkozással az alperes tisztességtelen piaci magatartás tilalmába ütköző magatartása Tptv. 86. § (2) bekezdésében és 86. § (3) bekezdés a) pontjában meghatározott jogkövetkezményei alkalmazására irányuló igényt érvényesített. A kereset ily módon nem több igény, hanem az alperes tisztességtelen piaci magatartásával kapcsolatos egyetlen igény érvényesítésére irányult.

A kereset a Tptv. 2., 4. és 6. §-aiban foglalt rendelkezések megsértése, valamint a jogkövetkezmények levonása körében egyaránt megalapozottnak bizonyult, a felperes ezért pernyertesnek tekintendő, függetlenül attól, hogy a Tptv. 3. §-ának általa állított megsértését a bíróság nem találta megállapíthatónak.

E körben nincs jelentősége annak sem, hogy az őt ért vagyoni hátrány kompenzálására irányuló igény tekintetében a cég értékcsökkenése és a felmerült költségek vonatkozásában a felperes nem tartotta fenn keresetét, különös tekintettel arra, hogy ebben a részében a 3.651.526 forintról 6.076.196 forintra felemelt kereset teljes egészében megalapozottnak bizonyult. Megalapozatlanul hivatkozott ezért az alperes a fellebbezésében a felperes részleges pernyertességére is, fellebbezése ebben a részében sem vezethetett eredményre.

Az alperes álláspontjával szemben - a fent kifejtettek szerint - az összecszerűség körében a szakértői bizonyításra szükség volt, ezért a szakértői díj sem csökkenti az alperest terhelő perköltség összegét.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét - részben kiegészített indokolással - a rPp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla az eredménytelenül fellebbező alperest a rPp. 239. §-a szerint alkalmazandó rPp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperes 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdései alkalmazásával mérlegeléssel, a jogi képviselő által kifejtett tevékenységgel arányosan, mérsékelt összegben megállapított munkadíjból álló másodfokú perköltsége megfizetésére, míg az alperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt jogorvoslati illeték megfizetéséről a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2020. március 3.

. Kurucz Zsuzsánna s. k.
a tanács elnöke

dr. Felker László s. k.
előadó bíró

Levek Istvánné dr. s. k.
bíró

Fővárosi Ítéltábla
10.Gf.40.204/2016/8-II.

A Fővárosi Ítéltábla a ... Ügyvédi Iroda (fél címe 1; ügyintéző: dr. ... ügyvéd) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek, a ... Ügyvédi Iroda (fél címe 4; ügyintéző: dr. ... ügyvéd) által képviselt **alperes neve (alperes címe.)** alperes ellen tisztességtelen piaci magatartás megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2016. március 2. napján kelt 27.G.40.073/2014/36. számú rész-közbenső ítélete ellen az alperes részéről 37. sorszámon, a felperes részéről 38. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban meghozta az alábbi

rész- és közbenső ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság rész-közbenső ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja, és az elsőfokú bíróság által megállapított közlemény szövegét az alábbi harmadik bekezdéssel kiegészíti:

„Az **alperesi kft.** tisztességtelen piaci magatartást valósított meg azzal is, hogy a felperes neveüzletfelei felé 2013. július és augusztus hónapokban azt a látszatot keltette, hogy vele álltak eddig is szerződéses kapcsolatban, továbbá megakadályozta a felperes nevehozzáfértését az **alperesi kft.** által kezelt ügyféldataihoz, amellyel veszélyeztette a felperes neveügyfelek felé fennálló szerződéses kötelezettségei teljesítését.”;

a nem vagyoni kártérítésre irányuló kereseti kérelmet elutasító részében a rész-közbenső ítéletet hatályon kívül helyezi és ebben a keretben az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítja, egyebekben helybenhagyja;

kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 48.000 (Negyvennyolcezer) forint, továbbá 25.000 (Huszonötezer) forint + áfa másodfokú perköltséget.

A rész- és közbenső ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Felperes a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (Tpv.) 2. §-ára, 4. § (1) bekezdésére, 6. §-ára, valamint 86. § (2) bekezdésére alapítva 2014. január 9-én előterjesztett keresetében azt kérte, a bíróság kötelezze az alperest az állított jogsértő magatartások abbahagyására és tiltsa el a további jogsértéstől; kötelezze alperest elégtétel adására honlapján a jogsértést elismerő nyilatkozat közzétételével; kötelezze kártérítésként a jogsértése következtében a felperesnél jelentkező 3.147.985 forint elmaradt haszon, továbbá a kár kiküszöbölésével felmerült 503.541 forint + áfa költség, valamint a jóhírnév sérelme miatt nem vagyoni kártérítésként 1.000.000 forint megfizetésére.

A kereseti előadás szerint felperes a tulajdonát képező **web-cím** honlapon közbeszerzési hirdetések és egyéb értesítések figyelését nyújtó szolgáltatási tevékenységéhez kapcsolódóan, a honlap üzemeltetése érdekében 2009. január 5-én szolgáltatási szerződést kötött az alperessel. Az utóbb 2009. január 8-án módosított szerződésben a felperesnek nyújtott szolgáltatás ellenértékeként alperest megillető havi szolgáltatási díj mértékét a megrendelő felperes havi árbevételének 90%-ában állapították meg. Alperes e díjazás ellenében azt vállalta, hogy a felperes mint megrendelő részére komplex közbeszerzési hirdetményeket leválogató és továbbküldő, valamint ügyfélnyilvántartó programot (szoftvert) üzemeltet, illetve ehhez kapcsolódó teljes körű egyéb szolgáltatást nyújt. Az alperes tehát a program üzemeltetését a felperessel kötött szerződés alapján a felperes részére végezte, a felperes előfizetőivel azonban nem állt szerződéses jogviszonyban, részükre saját nevében a közbeszerzés figyélssel kapcsolatosan semmilyen szolgáltatást nem nyújtott, ilyen kötelezettség nem is terhelte.

Az ügyfelek részére az igényeiknek megfelelő közbeszerzés figyelési szolgáltatás nyújtásának előfeltételét képezte az ügyfelek adatainak (név, számlázási cím, a megvásárolt szolgáltatáscsomag elnevezése, a szolgáltatás igénybevételének időtartama, a kapcsolattartó, az elérhetőség, a megadott keresési szempontok) ismerete. Ezek az adatok az ügyfelek felperesi honlapon történő regisztrációjakor automatikusan, illetve oly módon kerültek rögzítésre az ügyfélnyilvántartó program felhasználásával vezetett ügyfélnyilvántartásban, hogy azokat a felperes megbízása alapján az alperes rögzítette. Tekintettel arra, hogy az ügyfelek adatai a felperessel létrejött szerződéses jogviszonnyal összefüggésben részükre nyújtott felperesi szolgáltató tevékenységhez kapcsolódóan kerültek rögzítésre, azok az 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 81. § (2) bekezdése szerint a felperes üzleti titkának minősülnek, függetlenül attól, hogy a nyilvántartásukra, kezelésükre szolgáló számítógépes program (szoftver) kinek a tulajdonát képezi, illetve annak használatára ki jogosult. Az alperes a felperessel kötött szolgáltatási szerződés teljesítésével összefüggésben jutott a felperes üzleti titkának minősülő ügyfeladatok birtokába, így azokat saját gazdasági tevékenysége körében nem volt jogosult felhasználni, ezeket az adatokat a felperessel kötött szolgáltatási szerződés 4. pontja alapján is üzleti titokként tartozott kezelni.

Ugyancsak a felperes üzleti titkát képezték a közbeszerzés figyelési szolgáltatását igénybe vevő ügyfelekkel történő szerződéskötés során használt, a felperesi honlapon egyébként bárki számára hozzáférhető szerződésminták, valamint az ÁSZF.

Mindezek ellenére az alperes azt követően, hogy felmondása folytán a felperessel kötött szolgáltatási szerződés 2013. július 5-én megszűnt, a **web-cím1** című honlapon a felperes által korábban a **web-cím** honlapon nyújtott szolgáltatással azonos tartalmú szolgáltatást indított, mégpedig úgy, hogy az általa korábban a felperes megbízásából kezelt ügyfeladatokat saját üzleti céljaira felhasználva felvette a kapcsolatot a felperes ügyfeleivel, amint az az egyes felperesi ügyfelek törvényes képviselőinek a felperes feljelentése folytán indult nyomozás során tett, a rendőrség által a bíróság rendelkezésére bocsátott nyomozati iratokban található tanúvallomásai

alapján megállapítható. Az alperes ezen magatartásával gazdasági tevékenységét a Tpvt. 2. §-ába ütköztetve, a fogyasztók törvényes érdekeit sértő módon, a fogyasztókat megtévesztően folytatja, továbbá a Tpvt. 4. § (1) bekezdésébe ütköző üzleti titok tisztességtelen megszerzését és felhasználását valósította meg.

Mindezek mellett a 2013. július 10-én regisztrált **web-cím1** című alperesi honlap a cím hasonlóságán túl a design, a külső megjelenés, továbbá a szolgáltatás megjelölésére és népszerűsítésére használt „szlogen-szöveg” szlogen tekintetében teljesen azonos a felperes tulajdonába lévő **web-cím** honlap peres felek közötti szerződéses jogviszony tartama alatti külső megjelenésével, valamint a felperesi szolgáltatást jellemző szlogennel. Az alperesi honlap ily módon megtévesztően azt a látszatot kelti a felperes ügyfeleiben, illetve a potenciális ügyfelekben, hogy a piacon már évek óta megbízható és eredményes szolgáltatásával jelenlévő, megfelelő hírnevet és ügyfélkört kiépítő felperes szolgáltatását veszik igénybe. Ezt támasztja alá a felperessel üzleti kapcsolatban állt egyes cégek képviselőinek a rendőrségi nyomozás során tett tanúvallomása, így **tanú1, tanú2, tanú3** által előadottak, továbbá az alperes által a felperes ügyfeleinek küldött 27/F/1. és 27/F/5. sorszám alatt csatolt sablonlevél is. Az alperesnek ez a magatartása a Tpvt. 6. §-ába ütközik. Ebből a szempontból nincs jogi jelentősége annak az alperesi védekezésnek, hogy a felperesi honlap arculatát korábban alperes ügyvezetője tervezte meg, sem annak, hogy a honlapon felperes által alkalmazott szlogent alperes ügyvezetője találta ki. Ugyanakkor az alperesi ügyvezető 14/A/1. sorszám alatt csatolt 2008. október 11-i leveléből egyértelműen kitűnik, hogy a honlap arculatát a felperes részére rendelte meg.

A kereseti előadás szerint továbbá az előfizetők részére az interneten keresztül nyújtott szolgáltatása teljesítéséhez elengedhetetlenül szükséges, hogy rendelkezésre álljanak az ügyfelek adatai, elérhetőségük (e-mail cím), az általuk megadott keresési szempontrendszer. Az alperessel kötött szolgáltatási szerződés alapján felperesnek az elektronikus nyilvántartásban szereplő ügyféladatakhoz, valamint az adatnyilvántartó programhoz, a szoftverhez egyaránt hozzáférési jogosultsága volt. Ez egyértelműen következik a szolgáltatási szerződés 1. pontjának azon rendelkezéséből, hogy alperes az ügyfélnyilvántartó programot (szoftvert) a felperes részére üzemelteti. Nyilvánvaló ugyanis, hogy felperes jogosult hozzáférni saját ügyfelei azon adataihoz, amelyek egy ügyfélnyilvántartó programban kerültek rögzítésre. Ez a hozzáférési jog felperest az alperessel kötött szolgáltatási szerződés időtartama alatt attól függetlenül megillette, hogy az adatokat felperes érdekében a szoftver üzemeltetésével általa megbízott alperes kezelte. A felperes ügyvezetője 2013 nyarát megelőzően rendelkezett az ehhez szükséges jelszóval, hozzáférési jogosultságát azonban alperes önkényesen megszüntette.

A felperes ügyfeleinek adatait alperes a szolgáltatási szerződés megszűnését követően a Ptk. 479. § (2) bekezdése alapján is köteles lett volna kiadni, ezt azonban többszöri felszólítás ellenére sem tette meg, felperes ezért kénytelen volt saját erőforrások felhasználásával és alvállalkozó bevonásával létrehozni egy olyan informatikai rendszert, programot, amellyel lehetővé vált számára, hogy szolgáltatását továbbra is nyújtsa ügyfelei számára. Az alperesnek az a magatartása, hogy jogosulatlanul megtagadta, ellehetetlenítette felperes hozzáférését az ügyfélnyilvántartó rendszerhez, és ezzel lehetetlenné tette felperes számára azt, hogy teljesítse ügyfelei felé a szerződéses kötelezettségét, a Tpvt. 3. §-a szerinti olyan egyéb tilos magatartásnak minősül, amely sérti vagy veszélyezteti felperes jóhírnevét, mert folyamatosan rontja felperes meglévő ügyfélkapcsolatait és jövőbeli piaci lehetőségeit.

Az alperes azzal is egyértelműen rontotta a felperes jóhírnevét, hogy felperes ügyfeleinek tudatosan megtévesztő tartalmú tájékoztatást adott, azt a látszatot keltve, hogy a jövőben jogutódként ő végzi a felperes közbeszerzés figyelő szolgáltatását. Az alperesi tájékoztató levelekből az is egyértelműen megállapítható, hogy alperes kifejezetten törekedett a felperesi szolgáltatás meghiúsítására.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte annak jogalapját és összecszerűségét is

vitatva.

A keresetben előadottakkal szemben állította, a felperessel megkötött szolgáltatási szerződés 2013. július 5-i azonnali hatályú alperesi felmondását megelőzően felperes soha nem végzett közbeszerzés figyelési szolgáltatási tevékenységet. Ez a peres felek közötti szolgáltatási szerződésből is egyértelműen megállapítható, az alperessel fennálló jogviszonyban ugyanis felperes megrendelője volt az ügyfél adatbázist is tartalmazó program (szoftver) üzemeltetésével az alperes által végzett közbeszerzés figyelő szolgáltatásnak, az ügyfelek részére azonban ezt a szolgáltatást ténylegesen az alperes nyújtotta. Ezt támasztja alá az is, hogy bár az előfizetők felperesnek fizették a szolgáltatási díjat, annak 90%-át felperes az alperesnek adta át.

Tekintettel arra, hogy a felperessel kötött szolgáltatási szerződés teljesítése érdekében üzemeltetett szoftver és az annak alapján létrejött ügyfél adatbázis, a szerzői jogról szóló 1999. évi LXXVI. törvény 1. § (2) bekezdés c) pontja alapján egyaránt a szoftvert fejlesztő cég tulajdonát képezte, alperes pedig a szoftvert és az ügyfél adatbázist a felperes által is tudottan a szoftverfejlesztővel kötött hasznosítási szerződés alapján volt jogosult felhasználni, a peres felek közötti szolgáltatási szerződés megszűnését követően a számítógépes nyilvántartásban szereplő ügyfeladatok felett a rendelkezési jog a szoftverfejlesztő céget illette meg. Megalapozatlanul állítja ezért a felperes azt, hogy az ügyfelek adatai az ő üzleti titkának minősülnek.

Abból következően pedig, hogy az ügyfelek részére felperes ténylegesen soha nem nyújtott szolgáltatást, nyilvánvalóan alaptalan az a felperesi állítás is, hogy alperes a korábban felperes által nyújtott szolgáltatást indította és az ügyfeladatokat jogosulatlanul felhasználva lépett kapcsolatba a felperes ügyfeleivel. Ezzel szemben a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján egyértelműen megállapítható, hogy alperes nem szerezte meg és nem használta fel jogosulatlanul a szoftver adatbázisban lévő ügyfeladatokat, továbbá, hogy nem alperes lépett kapcsolatba az ügyfelekkel, hanem az ügyfelek fordultak hozzá tájékoztatásért.

Alperes állította azt is, hogy miután a tőle megrendelt szolgáltatás ellenértékét az ügyfelek által megjelölt előfizetési időszakra a felperes előre kifizette, a szerződés fennállása alatt megrendelt és már meg is fizetett időszak vonatkozásában az ügyfelek részére alperes a szerződésben foglalt üzemeltetési kötelezettségeinek eleget téve nyújtott továbbra is szolgáltatást, a felmondás ugyanis csak a jövőre nézve szüntette meg a szerződést, ezért nem befolyásolja a korábban már megrendelt, kifizetett és teljesített szolgáltatások jogszerűségét.

Megalapozatlanul hivatkozik felperes a Tptv. 6. §-ának megsértésére is. A honlap arcuattervét ugyanis a 14/A/1. alatt csatolt okiratokból megállapíthatóan 2008 októberében, vagyis még a peres felek közötti szolgáltatási szerződés megkötését megelőzően az alperes ügyvezetője rendelte meg, a szlogen pedig a felperes által sem vitatottan az alperes ügyvezetőjének ötlete volt, erre tekintettel az arculat és szlogen is az alperes tulajdonát képezi. A szlogent és a honlap arculatát felperes az alperessel kötött szolgáltatási szerződés alapján volt jogosult használni, a szerződés megszűnésével használati jogosultsága is megszűnt. Ily módon a felperes által 2013. július 25-én elindított honlap a megtevesztő. Egyébként pedig a két honlap külső megjelenése sem teljes mértékben egyező.

Az alperes véleménye szerint abból, hogy a peres felek közötti szolgáltatási szerződés megszűnését követően felperes nem végzett közbeszerzés figyelési tevékenységet, ezt a szolgáltatást az ügyfelek részére ténylegesen az alperes nyújtotta, az ügyfeladatok nem minősülnek a felperes üzleti titkának, az is következik, hogy felperes sem az ügyfél adatbázishoz, sem azt tartalmazó nyilvántartó programhoz nem rendelkezett hozzáférési jogosultsággal, azok kiadására alperes sem a jogszabályi rendelkezések, sem a szolgáltatási szerződés alapján nem volt köteles felperes részére. A jogszabályi feltételek hiányában egyébként nem is volt lehetőség arra, hogy alperes a szolgáltatási szerződésben kötelezettséget vállaljon a nyilvántartó program és az annak részét képező ügyfeladatok kiadására, hiszen azok felett a rendelkezési jog a szoftverfejlesztő céget illette meg, a felhasználási szerződés pedig nem jogosította fel alperest a felperesnek történő továbbadásukra. Mindezekre tekintettel a Ptk. 479. § (2) bekezdése alapján sem terhelte alperest az ügyfeladatok és

nyilvántartó program kiadásának kötelezettsége.

A felperes egyébként sem bizonyította azt, hogy az ügyfeladatokhoz és a szoftverhez való hozzáférés hiánya meglévő kapcsolatait, piaci lehetőségeit rontotta, ezáltal sértette jóhírnevét, erre nézve konkrét tényelőadást sem tett, azt az általa hivatkozott tanúvallomások sem támasztják alá.

Ugyanakkor az alperesi ügyvezető 27/F/1. és 27/F/5. sorszám alatt csatolt leveleiből egyértelműen megállapítható, hogy nem tartalmaznak valótlan, megtévesztő tényállítást a felperesre nézve, hanem a peres felek közötti együttműködés megszakadását követően kialakult helyzetről adnak korrekt, tényszerű tájékoztatást az ügyfelek részére, amelyet egyébként a 28/A/1. alatt csatolt, 2013. augusztus 8-i alperesnek küldött felperesi levélben foglaltak tettek szükségessé. Mindezek alapján a Tptv. 3. § megsértésére alapított felperesi igény is megalapozatlan.

Az elsőfokú bíróság 2016. március 2-án meghozott 27.G.40.073/2014/36. számú rész-közbenső ítéletével eltiltotta az alperest attól a magatartástól, hogy a felperessel szerződött ügyfelekre vonatkozó alábbi adatoknak a saját gazdasági tevékenysége során történő felhasználásával a felperessel szerződött ügyfeleket megkeresse abból a célból, hogy velük gazdasági kapcsolatot létesítsen: az ügyfelek neve, számlázási címe, az általuk megvásárolt szolgáltatás csomag elnevezése, a szolgáltatás igénybevételének időtartama, a kapcsolattartó, az elérhetőségek, valamint az ügyfél által megadott keresési szempontok;

eltiltotta az alperest attól a magatartástól, hogy saját szolgáltatását a **www.web-cím**

<<http://www.web-cím3/>> honlap 2013. június 5-én alkalmazott jellegzetes dizájnjaival és a

„szlogen-szöveg” szlogen alkalmazásával nyújtsa; kötelezte alperest a fenti magatartások

abbahagyására; kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül helyezze el a **www.web-cím1**

<<http://www.web-cím1/>> honlapon az alábbi közleményt: „Az **alperesi kft.** megsértette a felperes

neveüzleti titkait azáltal, hogy a felperes neve-vel szerződött ügyfelekre vonatkozó adatokat a saját gazdasági tevékenysége során felhasználta akként, hogy a felperes neve-vel szerződött ügyfeleket megkereste abból a célból, hogy velük gazdasági kapcsolatot létesítsen. Az **alperesi kft.**

tisztességtelen piaci magatartást valósított meg azzal is, hogy saját szolgáltatását a felperes

nevehonlapjának, a **www.web-cím** <<http://www.web-cím3/>> honlapnak a 2013. július 5-én

alkalmazott jellegzetes dizájnjaival és a „szlogen-szöveg” szlogen alkalmazásával nyújtotta”;

megállapította az alperes teljes kártérítő felelősségét a fenti magatartásokkal okozati összefüggésben álló és a felperest ért károkért; a felperes ezt meghaladó keresetét elutasította.

Tényként állapította meg, hogy a peres felek 2009. január 5-én annak érdekében kötöttek

szolgáltatási szerződést, hogy a felperes a vele szerződő ügyfelek részére a felperes honlapján a

www.web-cím <<http://www.web-cím3/>> honlapon közbeszerzés figyelés szolgáltatást nyújtson. Az

ügyfelekkel a szerződéskötés a honlapon való regisztráció útján történt, ahol az ügyfél megadja a

szükséges adatokat. Az ügyfelek a felperesi kft.-vel kötötték a szerződést, a díjakat is neki fizették, a

szolgáltatásról felperes az ügyfelek felé számlát bocsátott ki. Az ügyfelekkel kötött szerződés

alapján nyújtandó szolgáltatást a felperes nem saját maga végezte, hanem a peres felek közötti

szolgáltatási szerződés alapján az alperessel végeztette. Ennek fejében a szolgáltatási szerződés

szerinti díj az ügyfelek által a felperesnek fizetett díj 90%-a volt, amit a felperes a díjak beérkezését

követően átutalt az alperesnek.

Az alperes azt követően, hogy 2013. július 5. napján kelt levelében azonnali hatállyal felmondta a

szolgáltatási szerződést, a szerződés teljesítése során tudomására jutott ügyfeladatok

felhasználásával megkereste a felperes ügyfeleit annak érdekében, hogy a jövőben ne a felperessel,

hanem vele kössenek szerződést, továbbá egy honlapot hozott létre **www.web-cím1**

<<http://www.web-cím1/>> címmel a felperesi honlap dizájnjaival, és a felperesi honlapon szereplő

„szlogen-szöveg” szlogennel. Ennek eredményeként a felperessel kötött szerződés megszűnését

követően több ügyfél is az alperessel kötött szerződést, holott ténylegesen a korábbi szerződés

meghosszabbítását kívánta. Az alperes továbbá nem biztosít hozzáférést felperes részére az ügyfelek adataihoz.

Rögzítette azt is, nem vitás, hogy a peres felek versenytársak, azonos piacon, a közbeszerzés-figyelés magyarországi piacán nyújtanak szolgáltatást, a per tárgyává tett magatartások a Tpvt. 1. § (1) bekezdése szerint a törvény tárgyi, területi és személyi hatálya alá tartozó, vállalkozási tevékenység keretében megvalósított piaci magatartások, így a Tpvt. felperes által hivatkozott előírásai alkalmazandók.

A Tpvt. 4. § (1) bekezdése alapján az üzleti titok tisztességtelen megszerzésére és felhasználására hivatkozással előterjesztett kereseti kérelmet vizsgálva az elsőfokú bíróság kifejtette, a perbeli esetben a peres felek közötti szolgáltatási szerződés, valamint az ügyfelek és a felperes közötti szerződések alapján a felperes állt jogviszonyban az ügyfelekkel, az alperes nem. Attól függetlenül, hogy a felperes nem személyesen végezte a szolgáltatás nyújtást, hanem az alperes közreműködését vette igénybe, az ügyfelek részére a felperes nyújtott szolgáltatást, nem az alperes, a közbeszerzés-figyelés a megrendelők szempontjából a felperes szolgáltatásaként jelentkezett, az alperes nem a felperes ügyfelei, hanem a felperes részére nyújtott szolgáltatást. Az ügyfeladatok megadása a felperesi honlapon keresztül történt annak során, hogy az ügyfelek a felperessel szerződést kötöttek, így ezek az adatok a felperesnél képződtek, függetlenül attól, hogy azokhoz kinek volt hozzáférése, kinek nem. A piaci szereplő üzletfeleinek adatai olyan információk, amelyek titokban tartásához a piaci szereplőnek alapvető érdeke fűződik. Mindezekből következően a saját ügyfeleire vonatkozó adatok a felperes üzleti titkai, még akkor is, ha korábban közvetlenül nem tudta azokat megtekinteni, csak az alperes közreműködésével. E körben alaptalanul hivatkozik alperes arra is, hogy az adatbázis az azt kezelő szoftvert fejlesztő cég tulajdona, az üzleti titkot ugyanis nem a szoftver, hanem az ügyfelek adatai jelentik, amelyek jogi sorsa nem kötődik a szoftverhez. A peres felek közötti szerződés teljesítése érdekében az alperes hozzáfért ugyan az ügyfeladatokhoz, a szerződés 4. pontja értelmében azonban köteles volt azokat bizalmasan, üzleti titokként kezelni, felhasználásukra csak a felperes részére nyújtandó szolgáltatás során volt jogosult. A titokvédelmi klauzula szerződésbe iktatásával a felperes megtette a szükséges intézkedéseket az adatok titokban tartása érdekében, így az üzleti titok valamennyi fogalmi eleme megvalósult.

Abból következően, hogy az ügyfelek és a felperes közötti jogviszonyban az alperes csak teljesítési segédnek minősül, a felperes üzleti titkait alperes csak a felperessel kötött szerződés teljesítése során, a felperes érdekében használhatta, saját gazdasági tevékenysége érdekében nem. A per során maga az alperes sem vitatta azt, hogy ismerte és felhasználta a felperes ügyfeleire vonatkozó adatokat, ugyanakkor arra hivatkozott, ezt nem a saját gazdasági tevékenysége érdekében, hanem azért tette, hogy a már megkötött szerződések alapján tovább szolgáltatson az ügyfelek részére az általuk már kifizetett időszak vonatkozásában. Ez az alperesi védekezés egyrészt amiatt megalapozatlan, mert a közbeszerzés-figyelés szolgáltatást igénybe vevő ügyfelek kizárólag a felperessel álltak szerződéses kapcsolatban, az alperessel nem, így az ügyfelek felé alperest szolgáltatási kötelezettség jogviszony hiányában nem terhelte, másrészt a peres felek közötti szerződés 2013. július 5-i hatállyal történt azonnali hatályú felmondása után az alperesnek a megszűnt szerződés további teljesítésére nézve már semmilyen kötelezettsége nem állt fenn. Egyebekben a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján az is megállapítható, hogy az alperes állításával szemben nem volt előre kifizetett szolgáltatás. Az alperesi ügyvezető, **alperesi ügyvezető neve** büntetőeljárásban tett tanúvallomásában is ez szerepel, továbbá az alperesi felmondás maga is azt rögzíti, hogy felperesnek tartozása volt az alperessel szemben.

Ugyanakkor a büntetőeljárás során beszerzett nyilatkozatok és tanúvallomások mint okirati bizonyítékok alapján (**tanú3, tanú2, tanú4, tanú1** tanúvallomásai) megállapítható, hogy a felperes ügyfeleit alperes kereste meg abból a célból, hogy velük a saját nevében kössön közbeszerzés-figyelésre irányuló szerződést. Ezt az alperes nevében **személy neve** által a felperes ügyfelének

küldött e-mailek tartalma is alátámasztja. Ezekből az is megállapítható, hogy alperes az ügyfelek felé azt a látszatot keltette, hogy eddig is vele álltak szerződéses kapcsolatban. Mindezek alapján egyértelműen megállapítható, hogy a felperes üzleti titkát képező ügyfeladatokat alperes nem arra használta fel, hogy az ügyfelek és a felperes által korábban megkötött szerződéseket teljesítse, hanem arra, hogy elcsábítsa a felperes ügyfeleit. Az üzleti titok ilyen módon történő felhasználása egyértelműen az üzleti tisztesség követelményébe ütközik, így a Tpvt. 4. §-ába ütköző tisztességtelen felhasználásnak minősül. Ugyanakkor a Tpvt. 4. §-ának megsértése kizárta teszi a felperes által ugyancsak hivatkozott Tpvt. 2. §-ában foglalt generálklauzula sérelmének megállapíthatóságát. Az ÁSZF és a szerződésminták tekintetében az üzleti titok megsértése nem volt megállapítható.

A Tpvt. 6. §-ának megsértésével összefüggésben az elsőfokú bíróság rögzítette, a honlapok elnevezésének, megjelenésének hasonlósága és a szlogen azonossága a felperes által rendelkezésre bocsátott bizonyítékok alapján aggálytalanul megállapítható. Ezt lényegében az alperes sem vitatta, pusztán arra hivatkozott, ezeket az elemeket ő találta ki, illetve ő rendelte meg, a szolgáltatást pedig ő nyújtotta, nem a felperes. A jellegbitorlás szempontjából azonban nem ennek van jelentősége, hanem annak, hogy a jellegzetes külsővel, megjelöléssel a vásárlók, a megrendelők kinek a szolgáltatását azonosítják. Mivel a fogyasztók felé a szolgáltatást nem az alperes, hanem a felperes nyújtotta a **www.web-cím** honlapon, a fogyasztók a felperes szolgáltatását rendelték meg. Ebből következően a honlap elnevezése, megjelenése, a szlogen a felperes szolgáltatásához kapcsolódik, azt a vásárlók a felperessel azonosították, amint az **tanú1** és **tanú2** büntetőeljárás során tett tanúvallomása alapján is megállapítható. Mindezekből következően alperes a Tpvt. 6. §-ába ütköző módon járt el, amikor saját szolgáltatását a felperesével egyező szlogennel és hasonló dizájnnal nyújtotta. Ugyanakkor a honlap elnevezése nem értékelhető jellegbitorlásként, hiszen a közbeszerzés-figyelési szolgáltatást nyújtó vállalkozások esetében magától értetődő, hogy a domain név tartalmazza a közbeszerzés szót, ezen túlmutató hasonlóság pedig nincsen, a fogyasztók számára a két elnevezés megkülönböztethető.

A jóhírnév sérelmével kapcsolatban az elsőfokú bíróság rámutatott, az üzleti jóhírnév a vállalkozásról kialakult összbélyomás, azt jelenti, hogy partnerei jó véleménnyel vannak a vállalkozásról és annak szolgáltatásáról. A Tpvt. 3. §-a már a jóhírnév veszélyeztetését is tiltja. A veszélyeztetés a sérelem reális lehetőségét jelenti. Mindezekből következően a felperesnek nemcsak azt kellett bizonyítania, hogy az ügyfeladatokhoz és az ügyfél nyilvántartó programhoz való hozzáférést az alperes akadályozza, hanem azt is, hogy ez jóhírnévét sérti vagy veszélyezteti. A már kifejtettek szerint az ügyfeladatok a felperes üzleti titkát képezik, így azokat alperes a Ptk. 479. § (2) bekezdése értelmében köteles kiadni részére, azonban a perben nem áll rendelkezésre olyan bizonyíték, amely azt támasztaná alá, hogy a meglévő vagy potenciális üzleti partnerek a felperes szolgáltatása megbízhatóságát kétségbe vonták volna, vagy az ügyfelek esetleges elégedetlenségét bizonyítaná. Erre tekintettel önmagában az, hogy az alperes megtagadta az ügyfeladatok, illetve az ügyfél nyilvántartó program kiadását a felperes részére, semmilyen összefüggésben nincs a felperes jóhírnévével, annak veszélyeztetésére nem alkalmas. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a jóhírnév megsértésére alkalmas „egyéb magatartás” a valótlan tényállítással vagy híreszteléssel egyezően az ügyfelek, a piac, a nyilvánosság felé történő valamilyen közlés vagy egyéb magatartás lehet, a másik fél felé irányuló magatartás azonban nem. Erre tekintettel a jóhírnév megsértésére alapított keresetet az elsőfokú bíróság megalapozatlannak találta.

Az alperes terhére megállapított jogsértésekkel összefüggésben az elsőfokú bíróság a Tpvt. 86. § (2) bekezdés b) és c) pontja alapján kötelezte alperest a jogsértés abbahagyására, illetve tiltotta el, és kötelezte elégtétel adására.

Az alperes jogsértő magatartásaival kapcsolatos kártérítési igénnyel összefüggésben az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a büntetőeljárás során tett tanúvallomások, így különösen **tanú1** és **tanú2**

vallomása alapján kétséget kizáróan megállapítható, hogy voltak olyan ügyfelek, akik az alperes üzleti titoksértést, valamint jellegbitorlást megvalósító tisztességtelen piaci magatartása folytán annak ellenére, hogy szándékuk a korábbi szerződés meghosszabbítására, megújítására irányult, az új szerződést nem a felperessel, hanem az alperessel kötötték meg. Ennek következtében felperes nyilvánvalóan bevételtől és így vagyoni előnytől esett el. A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján ezért nem kétséges, hogy az alperes Tpvt.-be ütköző magatartása folytán felperest kár érte. A kár összezszerúsége azonban további bizonyítást tesz szükségessé, ezért az alperes Tpvt.-be ütköző magatartása folytán bekövetkezett vagyoni kártérítési felelősség vonatkozásában az elsőfokú bíróság a Pp. 213. § (3) bekezdése alkalmazásával közbenső ítéletet hozott.

A felperes nem vagyoni kártérítési igénye ugyanakkor a jóhírnév megsértése hiányában megalapozatlan, egyebekben azért sem vezethetett eredményre, mert a felperesi üzletrész forgalmi értékének csökkenése nem a felperes vagyonát csökkenti, hanem az üzletrész tulajdonosét, így a cégérték csökkenése felperesnél nem jelentkezik kárként, ezért a nem vagyoni kártérítési igény elutasításának volt helye. Az érdemben teljes terjedelemben elbírálható kereseti kérelmek vonatkozásában az elsőfokú bíróság a Pp. 213. § (2) bekezdése alapján részítélettel döntött.

Az ítélettel szemben mindkét fél fellebbezett.

A felperes fellebbezésében - annak tartalma szerint - a jóhírnév sérelmével kapcsolatos, valamint a nem vagyoni kártérítés iránti igény tekintetében a keresetet elutasító részében az ítélet megváltoztatását és e kereseti kérelmek vonatkozásában is a keresetnek helytadó ítélet meghozatalát kérte. A fellebbezési tárgyaláson felperes fellebbezési petitumát pontosítva azt kérte, hogy az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával a Fővárosi Ítéltábla állapítsa meg azt, hogy az alperes megsértette a felperes jóhírnévét is, és kötelezze elégtétel nyújtására, utóbbi teljesítéseként olyan tartalmú közlemény közzétételére, amely szerint a jogsértés abban áll, hogy az alperes elzárta a felperest a saját ügyféladatai megismerésétől és az ügyfelek részére a felperes jóhírnévét sértő tájékoztatást adott. Ezen magatartással összefüggésben felperes nem kérte az alperes jogsértéstől eltiltását és a jogsértő magatartás abbahagyására kötelezését, figyelemmel arra, hogy a per jelen szakaszában ennek már nincs aktualitása.

A perben tett korábbi nyilatkozatait fenntartva hangsúlyozta, az, hogy az ügyfeladatokhoz és a szoftverhez való hozzáférés hiánya rontja a meglévő ügyfél kapcsolatait és piaci lehetőségeit, így módon sérti a jóhírnévét, a rendőrségi nyomozás során tett tanúvallomások mellett (**tanú5, tanú1, tanú2, tanú3**) a felperes egyes ügyfeleinek **ügyfél neve., ügyfél neve1.**) a felpereshez írt, a 27. sorszám alatti előkészítő irathoz mellékelt levelei bizonyítják, amelyekben felperest mint a szolgáltatás nyújtóját vonják felelősségre a szolgáltatás körülményeivel és hátterével kapcsolatban. Az alperes által 2013. július 26-i (27/F/1. és 27/F/4.), valamint 2013. augusztus 29-i (27/F/5.) keltezéssel a felperes ügyfelei részére küldött tájékoztató levelek továbbá azt is egyértelműen bizonyítják, hogy alperes valótlannul úgy állította be az ügyfeleknek nyújtott saját szolgáltatását, hogy az megegyezik a felperesi szolgáltatással, továbbá, hogy alperes kifejezetten törekedett a felperes szolgáltatásának megghiúsítására. Tévedett ezért az elsőfokú bíróság, amikor azt állapította meg, hogy nincs bizonyíték arra nézve, hogy a felperes által kifogásolt alperesi magatartás miatt az üzleti partnerek kétségbe vonták a felperesi szolgáltatás megbízhatóságát, így alperes magatartása a felperes piaci lehetőségeit rontotta, ezért alkalmas volt a felperes jóhírnévének veszélyeztetésére. Hangsúlyozta azt is, jóhírneve a Tpvt.-ben foglalt védelmen túl a Ptk. 75. § (2) bekezdése és 78. § (1) bekezdése szerinti általános védelemben is részesül, melynek megsértése esetén a Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontja szerinti kártérítés követelhető, így nem vagyoni kártérítésként megalapozottan tart igényt 1.000.000 forint megfizetésére.

Az alperes fellebbezésében a kereseti kérelemnek helytadó - részítéleti -, valamint az alperes kártérítő felelősségét megállapító - közbenső ítéleti - rendelkezések megváltoztatását és a kereset teljes elutasítását, másodlagosan a rész-közbenső ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasítását kérte.

Korábbi perbeli nyilatkozatait fenntartva azt hangsúlyozta, a per tárgya a peres felek között létrejött szolgáltatási jogviszony, ezért a perben annak van jelentősége, hogy az ügyfelekkel ki állt szerződéses jogviszonyban, a felperes és az ügyfelek között milyen jogviszony volt, ehhez képest ítéltető meg ugyanis az, hogy alperes tanúsított-e tisztességtelen magatartást, illetve állított-e valótlan az ügyfelek tájékoztatása során. Az ítélet indokolásában foglaltakkal szemben továbbra is állította, felperes soha nem végzett közbeszerzés figyelési szolgáltatási tevékenységet, azt kizárólag megrendelte az alperestől, az ügyfelek részére azonban ezt a szolgáltatást ténylegesen az alperes nyújtotta.

Alperes véleménye szerint az ügyfelek adatai önmagában a felperes közbeszerzés figyelési szolgáltatási tevékenysége hiányában nem képezhetik a felperes üzleti titkát. Azért sem minősülhetnek továbbá a felperes üzleti titkának, mert az elsőfokú ítéletben foglaltakkal szemben nem a felperesnél keletkeztek. Abban az esetben pedig, ha a felperes üzleti titkának minősülnének, úgy az elsőfokú eljárásban már részletesen kifejtettek szerint alperes terhére azért nem állapítható meg az üzleti titoksértés, mert az ügyfeladatokat nem a saját gazdasági tevékenysége, hanem a már megkötött szerződések alapján előre kifizetett szolgáltatások teljesítése érdekében használta fel. Az elsőfokú ítélet ezzel ellentétes megállapításai a szolgáltatások kifizetlensége, a szolgáltatási szerződés megszűnése és ennek folytán az alperest terhelő szolgáltatási kötelezettség hiánya tekintetében egyaránt tévesek, megalapozatlanok és iratellenesek, különös tekintettel arra, hogy ezekben a kérdésekben bizonyítás felvételére egyáltalán nem került sor, a bizonyítási teherre nézve az alperes Pp. 3. §-a szerinti tájékoztatása sem történt meg, továbbá az elsőfokú bíróság teljesen félreértelmezte az alperesi nyilatkozatokat. Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta azt, hogy a felmondás a jövőre nézve szünteti meg a szerződést, ezért a korábban már megrendelt és kifizetett szolgáltatások tekintetében a jogviszony továbbra is fennállt, azokra nézve alperest a felperes mint megrendelő és közvetetten az ügyfelek felé is szolgáltatási kötelezettség terhelte.

A kifejtettekből következően az ítélet azon megállapítása is téves, megalapozatlan, hogy alperes nem a korábban megkötött szerződések teljesítésére, hanem arra használta fel az ügyfelek adatait, hogy elcsábítsa a felperes ügyfeleit. Ilyen következtetés levonására a rendelkezésre álló bizonyítékok nem szolgálnak alapul, **tanú3** büntetőeljárás során tett tanúvallomása is azt bizonyítja, hogy az ügyfelek a szolgáltatást az alperessel azonosították. Az alperes ügyvezetőjének leveleiből pedig egyértelműen megállapítható, hogy az ügyfelek részére adott alperesi tájékoztatás célja az volt, hogy az ügyfelek tudomást szerezzenek az alperes és a felperes közötti szolgáltatási szerződés megszűnéséről. A tények tényszerű közlése a felhasználók kérésére nem jelenthet tisztességtelen magatartást, és ebből nem vonható le olyan következtetés, hogy alperes tevékenysége az ügyfelek elcsábítására irányult.

A Tpv. 6. §-ának megsértésére alapított kereseti kérelemnek helytadó részében az elsőfokú ítélet elsősorban azért megalapozatlan és jogszabálysértő, mert az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy felperes ténylegesen sohasem végzett közbeszerzés figyelésre irányuló tevékenységet, így a közbeszerzés-felügyeleti magyarországi piacán az ítélet indokolásában foglaltakkal szemben a peres felek semmiképpen nem minősülnek egymás versenytársainak.

Az elsőfokú bíróság e kereseti kérelemmel összefüggésben sem tett eleget alperes vonatkozásában a bizonyítási teherrel kapcsolatos, Pp. 3. § (3) bekezdése szerinti tájékoztatási kötelezettségének.

Továbbá a Pp. 215. §-át és 3. §-át megsértve a kereseti kérelmen is túlterjeszkedett, amikor annak ellenére, hogy felperes keresetlevelében a „szlogen-szöveg1” szlogen tekintetében kérte a használat megtiltását, alperest az általa kitalált és szellemi tulajdonát képező „szlogen-szöveg” szlogen használatától tiltotta el, anélkül, hogy ilyen tartalmú kereseti kérelmet felperes előterjesztett volna.

Mindezek mellett az elsőfokú eljárás során alperes okirati bizonyítékokkal támasztotta alá azt, hogy a szlogen, valamint a honlap arculata is az ő tulajdonát képezi, annak használatára felperes semmiféle jogosultsággal nem rendelkezik. Az alperes e körben előadott védekezésére az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában egyáltalán ki sem tért, ily módon a Pp. 221. §-a szerinti indokolási kötelezettségét is megsértette.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében a felperesi fellebbezéssel támadott részében a rész-közbenső ítélet helybenhagyását kérte lényegében helyes indokaira tekintettel. Hangsúlyozta, felperes nem bizonyította, hogy az ügyfeladatokhoz és az ügyfél nyilvántartó rendszerhez való hozzáférést alperes akadályozta volna és ezzel a felperes jóhírnevét sértette volna. Semmi nem bizonyítja azt, hogy a felperes által kifogásolt alperesi magatartás miatt a felperes jóhírneve, piaci kapcsolatai sérültek volna, ugyanakkor egyértelműen megállapítható, hogy tevékenységét felperes jelenleg is végzi. Alperes egyebekben a Pp. 146/A. §-ában foglaltakra utalva a pontosított fellebbezési petitum teljesíthetőségét is vitatta, tekintettel arra, hogy az elsőfokú eljárás során felperes keresetét nem módosította a fellebbezés pontosításban előadott petitum szerinti tartalommal.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az alperes által támadott körben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság rész- és közbenső ítéletét a fellebbezések és a fellebbezési ellenkérelmek korlátai között vizsgálta felül, azt a fellebbezés hiányában a Pp. 228. § (4) bekezdése alapján jogerőre emelkedett részében - az ÁSZF és a szerződésminták tekintetében az üzleti titoksértésre alapított kereseti kérelem elutasítása, a honlap elnevezése vonatkozásában a jellegbitorlással kapcsolatos kereseti kérelem elutasítása - nem érintette.

Az alperes fellebbezése megalapozatlan, a felperesi fellebbezés megalapozott az alábbiak szerint.

A per irataiból megállapíthatóan az elsőfokú bíróság felperest a Pp. 3. § (3) bekezdésében foglaltaknak maradéktalanul eleget téve tájékoztatta a Pp. 164. § (1) bekezdése szerint a perben rá háruló bizonyítási kötelezettségéről, tekintettel arra, hogy a perben a bizonyítási teher az igényt érvényesítő felperesre hárult, az alperes vonatkozásában ilyen jellegű tájékoztatási kötelezettség az elsőfokú bíróságot nem terhelte.

Az is egyértelműen megállapítható volt továbbá, hogy a jellegbitorlásnak minősülő alperesi magatartások körében felperes a „szlogen-szöveg” szlogen alperesi használatát kifogásolta, nyilvánvalóan elírás folytán szerepel a keresetlevélben a „szlogen-szöveg1” szövegű szlogen, amiből következően a felperes Pp. 215. §-ának megsértésére hivatkozása is nyilvánvalóan téves.

Az alperesi fellebbezésben előadottakkal szemben továbbá az elsőfokú bíróság a Pp. 121. §-a szerinti indokolási kötelezettségének is maradéktalanul eleget tett.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére alapul szolgáló eljárási szabálysértés hiányában a fellebbezéssel támadott részében a Fővárosi Ítéltábla érdemben bírálta felül az elsőfokú bíróság rész- és közbenső ítéletét.

Az elsőfokú bíróság a kereset elbírálásához szükséges tényállást feltárta és abból helytálló jogi következtetést vonva, megalapozott indokolással, a korábban már kifejtettek szerint az eljárási szabályoknak megfelelően hozott az üzleti titoksértés, valamint a jellegbitorlás tekintetében részítéletet, továbbá a megállapított üzleti titoksértéssel és jellegbitorlással okozati összefüggésben a felperest ért vagyoni károkért az alperes teljes kártérítési felelősségét megállapító közbenső ítéletet. Tévedett azonban, amikor nem találta jogsértőnek az alperes azon magatartását, hogy a peres felek

szerződéses jogviszonyának megszűnését követően az ügyfelek részére megtevesztő, valótlán tartalmú tájékoztatást adott, továbbá a felperes üzleti titkát képező ügyféladatokat nem adta ki a felperes részére és ezáltal veszélyeztette szerződéses kötelezettségei teljesítését.

A keresetnek helytadó rendelkezések tekintetében a Fővárosi Ítéltábla maradéktalanul egyetért az elsőfokú ítélet indokolásában foglaltakkal a peres felek egymás közötti, illetve a felperes és az ügyfelei közötti szerződéses jogviszony jogi minősítését, a peres felek versenytársi viszonyát, az ügyféladatokat felperes üzleti titkának minősítését, az üzleti titok Tpv. 4. §-ába ütköző alperesi felhasználását, a peres felek honlapjai megjelenésének hasonlóságát, a szlogen azonosságát, és ebből eredően az alperes Tpv. 6. §-ába ütköző magatartásának megállapítását, valamint a jogkövetkezmények levonását illetően. Ezért az alperesi fellebbezésben foglaltakra tekintettel a jellegbitorlás körében csak annak kiemelését tartja szükségesnek, hogy a Tpv. 6. §-a sérelmének megállapításához szándékosság, illetve célzatosság nem szükséges, az önmagában a jellegzetes külső megjelenés és a szlogen leutánzásával, jogosulatlan „átvételével” megvalósul, így súlytalan az alperesi fellebbezés azon érvelése, hogy a megtevesztés nem volt szándékos. Az alperes fellebbezése ezért nem vezethetett eredményre.

A kereset jóhírnév sérelmére alapított igény tekintetében történt elutasításának az elsőfokú ítélet indokolásában kifejtett indokait a Fővárosi Ítéltábla annyiban osztja, hogy a felperes által e körben nevesített jogsértés - az ügyféladatok kiadásának megtagadása, az ügyfelek 27/F/4. és 27/F/5. szám alatt csatolt megtevesztő tartalmú tájékoztatása - jellegénél fogva nem minősül a jóhírnév, hitelképesség Tpv. 3. §-a szerinti veszélyeztetésének.

Az is nyilvánvaló ugyanakkor, hogy a felperes által a jóhírnév sérelmével összefüggésben kifogásolt - egyebekben az alperes által sem vitatottan megvalósított - alperesi magatartás sértette, de legalábbis veszélyeztette a felperes mint versenytárs törvényes érdekeit. Annak következtében ugyanis, hogy az ügyféladatok hiánya felperest mind az ügyfelekkel történő kapcsolatfelvételben, mind a folyamatos szolgáltatás nyújtásban nyilvánvalóan akadályozta - amint azt egyebekben az elsőfokú eljárás során a felperes részletesen kifejtette - az alperesi magatartás alkalmas volt arra, hogy a peres felek közötti szerződéses jogviszony megszűnését követően ellehetetlenítse, illetve gátolja a felperes ügyfeleivel szemben fennálló szerződéses kötelezettségei teljesítését, illetve esetenként - a peranyag részévé tett nyomozati tanúvallomásokból megállapíthatóan - végső soron a felperes üzleti kapcsolatai felbontásához, megszűnéséhez is vezetett. Ehhez társult az alperes azon tájékoztatása, melyből egyértelműen úgy tűnt, mintha az ügyfelek korábban az alperes szolgáltatását vették volna igénybe: „közbeszerzési hirdetmény figyelő rendszerünket áthelyeztük a www.web-cím1 <<http://www.web-cím1>> domain alá, mivel csak így tudjuk biztosítani Önnek a tőlünk eddig megszokott magas színvonalon a folyamatos és problémamentes szolgáltatást.” (27/F/4.); továbbá: „a szolgáltatást zökkenőmentesen biztosítottuk Önnek... folyamatosan kapja a figyelemre szóló értesítő leveleinket, csak most már a www.web-cím1 <<http://www.web-cím1>> címről, és erre a weboldala tud bejelentkezni a részletes tartalmat megnézni, a már megszokott belépési adataival.” (27/F/5.).

A fenti tájékoztatást az elsőfokú bíróság a Tpv. 4. §-a szerinti jogsértés elbírálása során ugyan értékelte, azonban az ügyfelek eléérése érdekében az adataik ott figyelembe vett tisztességtelen felhasználásán túl a megtevesztő tartalom a Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint olyan többletmagatartás, mely túlmutat az üzleti titoksértés törvényi tényállásán, és így az ügyféladatok kiadásának megtagadásával együtt a Tpv. 2. §-a szerinti fejezeti klauzulába (generálklauzulába) ütközik, amely általánosan megfogalmazott tényállásként a Tpv.-ben meghatározott típus tényállások egyikének hatálya alá sem sorolható mindazon magatartásokra irányadó, amelyek sértik a társadalmi elvárásokat, a gazdasági életben érvényesülő jóhiszeműség és tisztesség követelményét.

Az EBH 2004.1143. szám alatt közzétett elvi határozatban is kifejtetteknek megfelelő állandó bírói gyakorlat szerint a bíróságnak a felek jognyilatkozataihoz kötöttsége nem jelenti azt, hogy amennyiben valamelyik fél a perbeli jogviszony jogi minősítését illetően tévesen rossz jogcímet jelöl meg, azt a bíróság a határozata meghozatalánál ne minősítse a jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően. Erre azonban csak akkor van lehetőség, ha a helyes minősítéshez valamennyi tény, bizonyíték, adat rendelkezésre áll.

Miután a perbeli esetben a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a felperes által kifogásolt alperesi magatartás Tpvt. 2. §-ába ütköző volta egyértelműen megállapítható, a kifejtettek szerint nem volt jogszabályi akadály annak, hogy azt a Fővárosi Ítéltábla a Tpvt. 2. §-ának megfelelően minősítse, e magatartás vonatkozásában a keresetet elutasító részében a részíteletet megváltoztatva az alperes elégtételre adásra kötelezése körében a Hirdetmény szövegét a rendelkező részben foglaltak szerint kiegészítse. Ugyanakkor a jogsértés megállapítása iránt előterjesztett kereseti kérelem hiányában a Pp. 215. §-ára tekintettel nem volt eljárásjogi lehetőség arra, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Tpvt. 86. § (2) bekezdés a) pontja szerint jogkövetkezményt alkalmazza, az ítélet rendelkező részében megállapítsa a jogsértés megtörténtét. E körben a kereset megváltoztatására a másodfokú eljárásban már nem volt eljárásjogi lehetőség (Pp. 247. § (1) bekezdés).

A keresetlevélből megállapíthatóan felperes a cégérték, az üzletrész forgalmi értékének csökkenéséből eredő kártérítési igényét a vagyoni kártérítésre irányuló kereseti kérelme részeként a jóhírnév sérelmére alapított nem vagyoni kártérítés megfizetésére irányuló követelésétől elkülönülő követelésként terjesztette elő. Tévedett ezért az elsőfokú bíróság, amikor a felperes nem vagyoni kárigényét a cégértékkel kapcsolatos kártérítési igénnyel azonosítva utasította el. Ugyanakkor ennek következtében a nem vagyoni kártérítésre irányuló kereseti kérelem elutasítására anélkül került sor, hogy azt az elsőfokú bíróság érdemben vizsgálta volna, e körben ezért az elsőfokú eljárás megismétlése szükséges, amelynek során az elsőfokú bíróságnak érdemben kell vizsgálnia a nem vagyoni kártérítésre irányuló igény megalapozottságát.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság rész- és közbenső ítéletének fellebbezéssel támadott részíteleti rendelkezéseit a Pp. 213. § (2) bekezdése alkalmazásával részítelettel a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján az üzleti titoksértés, valamint a jellegbitorlás tekintetében a keresetnek helytadó részében helybenhagyta, míg a közlemény szövegét megállapító részében a rendelkező részben foglaltak szerint részben megváltoztatta, a nem vagyoni kártérítésre irányuló kereseti kérelmet elutasító részében pedig a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte és ebben a keretben az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította. Az elsőfokú bíróság határozatának fellebbezéssel támadott közbenső ítéleti rendelkezését a Pp. 213. § (2) bekezdése alkalmazásával közbenső ítélettel a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az alperesi fellebbezés nem vezetett eredményre, a felperes fellebbezése pedig megalapozottnak bizonyult, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján alperest kötelezte a felperes 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdése alkalmazásával megállapított ügyvédi munkadíjból, valamint a jogorvoslati illetékből álló másodfokú perköltsége megfizetésére.

Budapest, 2017. február 14.

. Tibold Ágnes s.k. a tanács

elnöke

Dr. Felker László s.k. előadó bíró . Sági Zsuzsanna s.k. bíró